

Ik ben de Verrijzenis en het leven.

Jo 11,25.

DIT WEZE U EEN HERINNERING AAN

Emiel DE CROO

geboren te Brakel (Michelbeks) op 10 oogst
1886 en overleden in het O. L. Vrouw-
ziekenhuis Oudenaarde op 13 maart 1972.

Nonkel Miel was een brave mens. Zijn
leven kende geen hoogtepunten tenzij deze
van dienstbaarheid en liefde. Jaren lang
verzorgde hij zijn zieke zuster, stil en ge-
duldig. Alleen hierom is hij te groot om
hem te vergeten.

Nonkel Miel leefde graag tussen de die-
ren, in de seizoenen, bij de gewassen op
het veld. Daar sprak hij mee, in een in-
tiem gesprek. Hier leerde hij ons de draag-
wijde van het leven.

Hij was goed voor ons, zijn spaarcenten
en zijn vriendschap gaf hij weg, zonder

nadenken. Hij had de haast onmenselijke
kracht, zonder klacht noch bitterheid, zijn
eigen lijden te vergeten en toch mild te
zijn.

Nonkel Miel sprak liefst met God. Eigen-
lijk was hij liefst biddend samen met de men-
sen. Vanuit dit ondoorgrondelijk gesprek
leefde hij, gaf hij zin aan zijn leven en be-
naderde hij de medemens. Definitief verbon-
den met God weet hij dank aan al wie hem
enige hulp en vriendschap heeft bezorgd.

Dank aan allen die door gebed en
sympatie hun genegenheid hebben betoond,

de familie

De Beiaard